

1 כהוראת המשנה¹¹ "הוי¹² מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום¹³ אוהב את הבריות ומקרבן
2 לתורה"¹⁴ -

3 הוגה על-ידי כ"ק אדמו"ר שליט"א, ונדפס ב'לקוטי שיחות' חלק ט"ו עמוד 191 ואילך.

4 ב. ענין זה קשור גם עם הפרשה הבאה (שמתחילים לקרוא בתפלת מנחה) - "ויצא יעקב מבאר שבע
5 וילך חרנה"¹⁵:

6 חרן - מורה על "חרון אף של מקום בעולם"¹⁶, וזהו מקום שהוא בבעלותו של לבן, שאומר "לא
7 יעשה כן במקומנו"¹⁷. ואף-על-פי-כן, דוקא על-ידי ההליכה לחרן נעשית השלימות של יעקב - שהעמיד
8 שם י"ב שבטים (שמהם יצאו ששים ריבוא בני ישראל), ובאופן ד"ויפרוץ האיש מאד מאד גו"¹⁸, ועד
9 שעל-ידי-זה היתה גם השלימות דלמעלה כביכול, כהפירוש במה שכתוב¹⁹ "והנה ה' נצב עליו", "על
10 יעקב"²⁰, היינו, שהשלימות דלמעלה כביכול תלויה ביעקב.

11 כלומר: השלימות של יעקב לא היתה כאשר ישב בבית המדרש של שם ועבר ועסק בתורה, אלא
12 דוקא כאשר יצא לפעול בעולם. - בתור הכנה ליציאה לעולם, הוצרך להיות אצלו הענין דלימוד התורה,
13 אבל זהו רק בתור הכנה, ואילו עיקר עבודתו היתה ביציאתו לעולם, כיון שתכלית הכוונה היא לפעול
14 בעולם, שלכן הלך חרנה כו', בשליחותו של יצחק, שעבודתו היתה בחפירת בארות, ולכן היה רישא
15 דעשו בעיטפיה דיצחק, כנ"ל בארוכה.

16 ומזה מובן גם בנוגע לעבודת כל אחד ואחד מישראל - ובפרט עתה, בעקבתא דמשיחא, ששייך
17 במיוחד לענינו של יעקב, יו"ד עקב²¹ - שצריכה להיות באופן עבודתו של יעקב, לברר את כל הניצוצות
18 כו'.

19 וכאשר יהודי מתנהג כן, אזי מובטח לו שיקויים בו מה שכתוב ביעקב "ויתן לך האלקים מטל השמים
20 וגו"²², הן לפי פירוש המדרש²³ דקאי על עניני התורה, מקרא משנה ותלמוד, והן כפשוטו (שהרי "אין
21 מקרא יוצא מידי פשוטו"²⁴), הרחבה בגשמיות, ושניהם יחד כפי שקשורים זה בזה (כמובן מזה שב'
22 הפירושים הם על אותן תיבות²⁵), בהתאם לתכלית הכוונה - לחבר רוחניות עם גשמיות, ובאופן ד"ופרצת
23 ימה וקדמה וצפונה ונגבה"²⁶, ועד לבנין בית המקדש השלישי - "כיעקב שקראו בית"²⁷, בגאולה
24 האמיתית והשלימה, "קהל גדול ישובו הנה"²⁸, בכיאת משיח צדקנו.

* * *

15 ר"פ ויצא.
16 פירש"י ס"פ נח.
17 ויצא כט, כו.
18 שם ל, מג.
19 שם כח, יג.
20 ב"ר פס"ט, ג.
21 ע"ח ש"ג פ"ב. פרדס שכ"ג בערכו. וראה תו"א ר"פ ויצא.
ובכ"מ.
22 פרשתנו כז, כח.
23 ב"ר פרשתנו פס"ו, ג.
24 שבת סג, א. וש"נ.
25 ראה תו"מ ח"נ ריש ע' 156. וש"נ.
26 ויצא כח, יד.
27 פסחים פת, א ובחדא"ג מהרש"א. ועוד.
28 ירמ" לא, ז.

11 וידוע הכלל ש"טעה בדבר משנה חוזר" (כתובות פד, ב. ושי"ג), והיינו, שאין זה נחשב לטעות, כיון שזהו דבר הידוע לכל (לקו"ש ח"ו ע' 52), וכל זה - גם כשמדובר אודות מי שיושב בסנהדרין, להיותו סמוך איש מפי איש עד משה רבינו, ועד"ז בזמנינו, גם כשמדובר אודות דיין אמיתי ע"פ תורה, הנה כשטועה בדבר משנה (שגם אז נשאר דיין, שהרי לא מצינו שכאשר דיין טועה, מעבירים אותו) - חוזר.
12 לשון ציווי, לכל אחד מישראל, כך שאי-אפשר לטעון שהנהגה זו שייכת לאהרן דוקא, כיון שהי' בטוח שהדבר לא יזיק לו כו'.
13 וכמסופר באבות דר"נ (פי"ב) שאהרן הי' מתחבר (לא רק עם בעלי מעלה, נשיאים, כהנים ולוים וכו', אלא) עם כל בני"א, כולל גם עם יהודים שהיו במדרגה תחתונה, והי' מדבר עמם אודות מעלתם כו' (אף שהיו רחוקים מזה), ועי"ז פעל שאכן יהיו כן בפועל.
14 אבות פ"א מי"ב.

* ולכן, בפטירת אהרן נאמר "ויבכו גו' כל בית ישראל" (חזקת כ. כט ובפירוש"ו), כולל גם נושא פסל מיכה, דאל"כ, אין זה "כל בית ישראל".